

בש"פ 6511/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6511/21

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) בעמ"ת
29.9.2021 39365-09-21

בשם המבקש: עו"ד נטלי אנטון

החלטה

1. נגד המבקש הוגש בחודש ספטמבר 2020 כתב אישום שמייחס לו עבירות נגד בת זוגו וילדיו הקטינים. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים. ביום 24.9.2020 קבע בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' בן דוד) כי קיימת תשתית ראייתית לאישומים שמיוחסים למבקש (זאת למעט חולשה ראייתית מסוימת, כפי שפורט בהחלטה). לאחר קבלת תסקירים בעניינו של המבקש, ובהסכמת המשיבה, הורה בית משפט השלום ביום 18.11.2020 על שחרורו לקהילה טיפולית בית אור אביבה בתנאים שנקבעו בהחלטה (להלן: הקהילה הטיפולית או הקהילה). במסגרת התנאים נקבע כי "הקהילה הטיפולית תדווח למשטרת ישראל ולבית המשפט על כל הפרת תנאים מצד [המבקש - ע' פ']" (תנאי ג בהחלטה). ביום 19.9.2021 עדכן שירות המבחן את בית המשפט כי גורמי הטיפול בקהילה הטיפולית החליטו על סיום ההליך הטיפולי בעניינו של המבקש. שירות המבחן ציין כי ביקשו מגורמי הטיפול לעדכן את המשטרה ואת הערבים המגבים "אשר יהיה עליהם לאסוף את [המבקש - ע' פ'] מהקהילה וללוותו לתחנת משטרה", והוסיפו כי "מאחר ובפרוטוקול הדיון בעניינו [...] לא מצוינת החלטה ברורה במידה

[והמבקש - ע' פ'] יעזוב את הקהילה [...] אנו ממליצים כי [המבקש - ע' פ'] יעצר באופן מיידי ויקבע דיון בעניינו בהקדם האפשרי".

2. ביום 22.9.2021 הגיש המבקש בקשה לקביעת מועד דיון נוכח הודעת שירות המבחן. בית המשפט הורה על קבלת תגובת המשיבה, והוסיף כי על פני הדברים, ככל שהמבקש לא נמצא בקהילה הטיפולית הוא מפר את צו בית המשפט בעניינו. משלא הגיעה תגובת המשיבה במועד שנקבע, הורה בית המשפט על קיום דיון בעניינו של המבקש ביום 29.9.2021. בתגובת המשיבה, שהועברה לעיון המותב לאחר מתן ההחלטה (אך כנטען הוגשה לפניה), ביקשה כי בית המשפט יורה על מעצרו של המבקש, יקבע דיון בהקדם האפשרי ויבקש משירות המבחן תסקיר מפורט בעניינו. ביום 29.9.2021, בתום הדיון בעניינו, הורה בית המשפט על מעצר המבקש עד להחלטה אחרת, והורה לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר עד ליום 17.10.2021. בית המשפט עמד על המסוכנות שמשקפת מהמשיב, ומצא כי אין מקום להורות על שהייתו בתנאי מעצר בית במקום שבו מתגוררת משפחתו והמתלוננת. בית המשפט ציין כי "לא ברור" מדוע משטרת ישראל לא פעלה בעניין לאחר שעודכנה על יציאת המבקש מהקהילה הטיפולית, ובפרט לאחר שכנטען, גם הערב המגבה הודיע לה על כך. זאת ועוד צוין כי יש טעם בטענות המבקש כי לא הוגשה בקשה למעצרו המחודש, אך נקבע כי בכך אין כדי לשנות מהאיזון שמצריך את הבטחת שלומה וביטחונה של המתלוננת. בית המשפט הוסיף כי לא התעלם מכך שהמבקש הגיע לדיון בליווי הערב המגבה, שבפיקוחו שהה 10 ימים, אך קבע שאין בכך כדי לאיין את מסוכנותו, בפרט נוכח הרחקתו מהקהילה הטיפולית ונוכח עמדת שירות המבחן כי יש לעצור אותו באופן מיידי.

3. המבקש ערר על ההחלטה ובו ביום, לאחר שקיים דיון במעמד הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) את הערר. בית המשפט ציין כי בתגובת המשיבה מיום 24.9.2021 ביקשה במפורש את מעצרו של המבקש, וזאת הגם שהשתתה ולא הגישה בקשה מיד לאחר עזיבתו את הקהילה הטיפולית. עוד צוין כי עיון בתסקירים שהתקבלו בעניינו של המבקש עובר להחלטה על העברתו לקהילה מלמדים כי הערבים המגבים נועדו לשמש לזמן מוגבל, למקרה של עזיבת הקהילה הטיפולית ועד לקיום דיון בבית המשפט. עוד ציין בית המשפט כי מדובר בערר ביניים, ואין מקום להתערב בהחלטת בית משפט השלום בנסיבות אלו. לצד זאת, הורה בית המשפט המחוזי כי שירות המבחן יידרש בתסקירו גם לאפשרות להשיב את המבקש להליך הטיפולי וזאת בנוסף לבחינת אפשרות שחרורו לחלופה.

4. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, מעצרו נעשה שלא כדין, וזאת משלא הוגשה בקשה לעיון חוזר מטעם המשיבה ומאחר שלדבריו לא הפר את תנאי השחרור, מאחר שכל שנכתב בתסקיר שירות המבחן הוא שהטיפול במבקש הופסק. עוד נטען כי בהחלטה להעבירו למעצר מאחורי סורג ובריה לא ניתן משקל מספק לכך ששהה למעלה מ-10 ימים במעצר בית מלא בבית הערבים, מבלי שהמשיבה ביקשה דבר בהקשר זה. לבסוף, לדברי באת כוח המבקש, החלטת בית משפט השלום שלא לעכב את החלטתו, לא הותירה בידה זמן מספק להגשת ערר כדבעי לבית המשפט המחוזי.

5. לאחר שעיינתי בבקשה שהגעת לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, עלהחלטת בית משפט מחוזי בעררה הנוגעת למעצרו לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 53(א1)(1) לחוקסדרהדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 מורה כי על המבקש לערור על החלטה כאמור לפנות בבקשת רשות לעשות כן מבית משפט זה. רשות לערור תינתן אך במקרים שבהם מתעוררת שאלה עקרונית שחורגת מעניינים של הצדדים או בהתקיים נסיבות מיוחדות (בש"פ 818/18 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 5(29.1.2018); בש"פ 2786/11 ג'ריסנ' מדינת ישראל, פסקה 6(17.4.2011)). הבקשה שלפניי אינה עומדת בתאמת המידה האמורה. כעולה מהחלטת בית משפט

השלום, הקהילה הטיפולית הפסיקה את הטיפול במבקש נוכח הפרת כללי משמעת שקשורים לשימוש בטלפון. לאחר הפרה זו, דיווחה הקהילה הטיפולית לשירות המבחן, וזה בתורו דיווח לבית המשפט כי הופסק הטיפול במבקש (יוער שכעולה מדיווח שירות המבחן, היה על המבקש להגיע לתחנת משטרה, ולא למקום מגורי הערב). אכן, כפי שצוין בהחלטות של בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום, התנהלות המשטרה והמשיבה במקרה דנן לא חפה מקשיים. עם זאת, בתי המשפט נתנו דעתם להשתלשלות העניינים במקרה דנן – ובכלל זאת לכך שהמשיבה לא הגישה בקשה לעיון מחדש – אך נמצא כי בנקודת הזמן הנוכחית אין מקום להורות על שחרורו של המבקש למעצר בית. זאת, בשים לב למיקום המוצע (מקום מגורי המתלוננת ומשפחתו של המבקש) ולמסוכנות שנקבע שנשקפת ממנו. בית המשפט המחוזי גם עמד על כך שניתן לראות בתגובת המשיבה לבקשה לקביעת דיון, שבו עתרה למעצר המבקש, כבקשת מעצר (ולכך אוסיף כי במסגרת הדיון שנערך בבית משפט השלום פירטה המשיבה את נימוקיה לבקשת המעצר). טענות המבקש לפני חוזרות בעיקרן על טענותיו לפני בית המשפט המחוזי, והן לא מעוררות שאלה שחורגות מעניינים של הצדדים. זאת ועוד, דיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 17.10.2021, ועד אז ישלים שירות המבחן הכנת תסקיר בעניינו (ובהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי, יכלול תסקיר זה התייחסות לאפשרות שחרורו למעצר בית או החזרתו לקהילה הטיפולית). משאלה הם פני הדברים, גם לא מצאתי כי מתקיימות במקרה דנן נסיבות מיוחדות שמצדיקות מתן רשות לערור.

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי תשפ"ב (4.10.2021).

ש ו פ ט